

[Albrechtsen]

hidtil bare svaret, at det var et hypotetisk spørgsmål, men har undladt at gå ind i besvarelsen af realiteten i spørgsmålet. Det er meget nødvendigt, at vi får et svar på dette spørgsmål. For det andet er det nødvendigt til sikringen af Danmarks internationale traktatlige forpligtelser, at Danmark kommer ud af NATOs strategi på dette område, at Danmark helt løsrives fra det medansvar, Danmark i dag har for NATOs planer om i givet fald at bruge kemiske våben. Det kan ikke nytte, at man forsøger at smyge sig uden om sine traktatmæssige forpligtelser ved at henvise til, at det foregår i en organisation, som man er medlem af; man har et fuldstændigt medansvar for, hvad der foregår. Det, NATO gør med dansk godkendelse i den sammenhæng, pådrager Danmark et traktatligt ansvar på samme vis, som hvis det var Danmark selv, der gjorde det. Derfor ligger der deri en klar overtrædelse af Genèveprotokollen, som Danmark har underskrevet.

Ministeren gik ganske uden om disse problemer, og jeg vil bede ministeren komme herop og forklare, hvordan han, når han åbenbart ikke i dets helhed vil gå ind for det beslutningsforslag, der foreligger her, så har tænkt sig at bringe overensstemmelse mellem de danske forpligtelser og den danske politik på den ene side og det medansvar for en eventuel brug af kemiske våben både i NATO som helhed og på dansk område, som ministeren klart har tilkendegivet at han har påtaget sig.

Der er tale om en overtrædelse af Danmarks traktatlige forpligtelser, og det er egentlig en uhørt ting, at Danmark så konsekvent og åbenhjertigt proklamerer at ville overtræde en protokol, som Danmark har underskrevet.

Jeg vil i denne forbindelse gerne bede både forsvarsministeren og ordførerne for venstre og de konservative om at uddybe, hvilke elementer i forslaget man kan støtte, og især hvilke elementer man åbenbart ikke kan støtte. For jeg går da ud fra, at man i hvert fald kan støtte de første to elementer, nemlig det element, der skal sikre Danmarks c-våbenfrihed, og især det andet element. Jeg tager det nærmest som en given ting, men vil gerne have det bekræftet, at man naturligtvis kan støtte vedtagelsen af det andet element, der jo blot præciserer, at Danmark skal overholde sine traktatlige forpligtelser.

Jeg vil gerne takke socialdemokratiet for den, sådan opfattede jeg det faktisk, meget positive modtagelse af dette forslag. Der var nogle enkelte kritiske bemærkninger fra socialdemokratiets side. Det er rigtigt, at det er for lidt, vi har været i stand til at belyse den sovjetiske politik og omfanget af de sovjetiske våben. Det skyldes – og det vil vi fra forslagsstillernes side også gerne understrege – at der ikke er tilstrækkelig åbenhed omkring disse ting. Det er vi ganske enige med socialdemokratiet i, og vi vil også gerne medvirke til alle skridt, som kan øge denne åbenhed. Men jeg må samtidig sige, at det er højt tvivlsomt, når man fra borgerlig side fremfører, at Sovjetunionen skulle have en vældig overmagt på dette område i forhold til NATO; bl.a. var hr. Per Stig Møller inde på, at NATO i disse år skulle begrænse sine arsener, og det er en meget urigtig påstand. Det, der sker i disse år, er, at de eksisterende arsener moderniseres. De moderniseres efter et program, som præsident Carter iværksatte, og som gør, at disse våben, som er ved at blive forældede, så at sige bliver istandsat. Der sker dermed en tredobling af det arsenal af kemiske våben, som de vestlige styrker kan råde over, og de kommer til at foreligge i en meget mere effektiv form. Så ihvorvel man kan sige, at der ikke er tale om en egentlig nyproduktion for øjeblikket, er der altså dog tale om, at man laver en effektivisering af våbnene, der reelt indebærer en meget betydelig oprapning på dette felt fra vestlig side. Derfor må hr. Per Stig Møllers påstand altså nærmest siges at være helt forkert.

Mange borgerlige ordførere talte om, at Danmark ikke kan tage ensidige skridt. Ja men Danmark tog et ensidigt skridt med underskrivelsen af Genèveprotokollen, men det har de borgerlige ordførere og forsvarsministeren åbenbart ikke forstået. Man tog et ensidigt skridt, og nu fortryder man det åbenbart, fordi man vil medvirke i en strategi, som bygger på anvendelse af kemiske våben, og tager medansvar for noget sådant. Det er et brud på det ensidige skridt, man tog i sin tid. Det kan være, at nogle har fortrudt dette skridt, men vi kan ikke acceptere, at man ikke vil overholde sine forpligtelser, fordi man vil underlægge sig USAs krav i NATO om at kunne bruge disse våben.